

От автора на бестселъра ДАМСКИ ВТОРНИЦИ

Моника Пец

СЕДЕМ ДНИ САМИ



enthusiast

Monika Peetz
Sieben Tage ohne

Originally published in the German language
as „Sieben Tage ohne“ by Monika Peetz
Copyright © 2012, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co.
KG, Cologne/ Germany
Umschlaggestaltung: Barbara Thoben, Köln
Umschlagmotiv: © Barbara Thoben, Köln

Моника Пец
Седем дни сами

© Людмила Костова, преводач, 2013
© Барбара Тобен, художник, 2012
© „Алто комуникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2013
Enthusiast
An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.
ISBN 978-619-164-069-0

Моника Пец

СЕДЕМ ДНИ САМИ

Роман

*Превела от немски
Людмила Костова*

enthusiast
София, 2013

На Хайде и Карл-Хайнц Пец

Беше най-обикновен ден. Ева бе приключила със сутрешната смяна в болницата, четирите деца крещяха силно, заседналият пред компютъра съпруг Фридо, който беше обещал да се погрижи за вечерята, така и не бе мръднал от кабинета си. След час и половина тя трябваше да бъде в *Ле Жарден*, при „своя“ французин. Ева дни наред очакваше с нетърпение разпускатата вечер с приятелките си. За шестнайсет години петте жени, които в началото не бяха свързани от нищо друго, освен от желанието да учат френски във Френския институт в Кьолн, успяха да създадат помежду си здраво приятелство. Те бяха преодолели бури, удари на съдбата и едно съвместно поклонническо пътуване до Лурд. Невинаги им беше лесно да се уговарят. Днес Ева се чудеше как изобщо ще отиде на срещата.

Ева се бореше със своя безкраен списък от задачи и шесткратното разпределение на вниманието за семейството. След пилигримското пътуване тя отново започна да работи като лекарка. За съжаление водата от свещения извор нито превърна съпруга ѝ Фридо в крал на кухнята, нито направи от тримата тийнейджъри и десетгодишната калпазанка доброволни помощници в домакинството. А ето сега и позвъняването на вратата не вещаеше нищо добро. Обичайните гости знаеха, че винаги е отворено. От чиста предпазливост, продикту-

вана от наличието на четири деца с хронична склонност да си губят ключовете и ярко изразен социален живот. Само един човек държеше да позвъни и очакваше вратата да му бъде отворена лично. Ева изстена. Без съмнение това беше майка ѝ. Откакто Регине се пенсионира преди година и половина, тя напълно и изцяло се посвети на дъщеря си. Твърде напълно. И твърде изцяло. При това без да зачита такива префърцунени правила като предварително обаждане по телефона.

Регине не звънеше, Регине пращаше морзови сигнали, които напомняха за триумфалния марш от „Аида“. Ева обичаше майка си. Но не държеше да е непрекъснато с нея. Не и в първия вторник от месеца, когато, както от шестнайсет години насам, беше уговорката ѝ с приятелките в *Ле Жарген*. Как ѝ се искаше на Ева да умее да казва решително „не“. Само че тя не умееше, затова сега си лепна една усмивка и отвори. На вратата се беше увесило едно шейсет и две годишно хипи девойче, облечено в дълга до земята плисирана пола на цветя, с безброй верижки с огромни висулки на шията. Под лятната шапка с козирка се точеха дълги руси къдрици. Всичко това Регине бе съчетала с индийски кожени сандали.

– Баба ти ми е запазила всички стари вещи – обясни тя. – Толкова време са били на тавана, че отново станали модерни.

Регине живееше от години в наследствената къща на родителите си в Бергиш Гладбах. Откакто наскоро се пенсионира и се освободи от ангажменти, поривът ѝ за действие, от десетилетия потънал в зимен сън, се отприщи.

– Типично за поколението от времето на войните. Баба ти Лоре не смееше да изхвърли нищо – продължи Регине. – Всичко е тук, цялото ми минало. Е, какво ще кажеш за тоалета ми?

– След час трябва да бъда в *Ле Жарген* – плахо промълви Ева.

Нуждата на майката да говори беше по-силна от способността на дъщеря ѝ да я изслуша. Тя си вееше с един пожълтял справочник.

– Намерих на тавана една стара моя книга. Традиционно китайско лечение. Доста впечатляващо – продължи Регине и се заклати към кухнята. – Отслабнала съм, нали – каза тя, повдигна полата си и погледна изпитателно отпуснатата Ева.

Този поглед беше достатъчен, за да събуди у дъщеря ѝ чувство за вина. От години тя се бореше всекидневно с калории, килограми и онова, което ѝ се показваше от огледалото. Ева се радваше, когато успееше поне да преполови списъка си със задачи за деня. Обикновено изоставаше по точки като „да отида до болницата с колело“, „да се обадя във фитнес центъра“ или „да започна ананасова диета“. Гардеробът ѝ се бе превърнал в музей, посветен на слабичкото момиче, което някога е била. За жалост не ѝ беше останало много от слабата Ева. Макар фигурата ѝ все още да беше издължена, тя се чувстваше дебела. Ходенето по магазините с приятелките беше за нея истинско мъчение. Пробни без огледала, етикети само с номер 36, панталони, които бяха тесни дори за номер XXL. Докато нейните приятелки се прибираха с пълни торби, Ева обикновено се връщаше със слънчеви очила, някой и друг шал и форма за маслен кейк.

„Една обичана жена винаги е хубава“, утешаваше я Фридо, когато тя се затруднеше със закопчаването на някой цип. Обикновено майка ѝ не беше толкова дискретна. Днес обаче се задоволи само с един поглед. Мислите ѝ бяха другаде.

– Не разбирам защо Западът похабява толкова ресурси – горещеше се тя. – Обществото ни пропада. И то само заради пренебрегването на въпросите за болестите.

На Ева ѝ беше все едно накъде върви Западът. Преди да тръгне за *Ле Жарген*, тя трябваше да зареди съдомиялната и пералнята. Ако не се погрижеше за прането преди вечеря, на сутринта Фридо младши трябваше да отиде по бельо на тренировки, а Фридо старши – без риза на заседанието.

– Аз проучих нещата – продължи Регине. – Човек може да специализира китайско природолечение. Като допълнение към професията. Точно като за теб.

Ева бе посетила безброй семинари, за да опресни медицинските си познания. Самата мисъл да се подложи на още преквалификации я смазваше.

– Аз ще заредя пералнята, а ти се освежи – предложи майка ѝ, от чийто орлов поглед не убягна препълненият кош за пране. – Ще прием по един чай и се омитам. – Регине извади едно пакетче от пъстро избродираната си торба. – „Чай за отпускане и настроение“ – прочете тя на глас. – Идеално за теб.

Ева беше уважавана лекарка. Тя умееше да успокоява пациенти, да утешава притеснени роднини, а извън работното си време, което беше на половин ден, да върти шестчленно домакинство. Срещу майка си обаче беше безпомощна.

Докато трескаво се преобличаше в спалнята, тя напругаше слух да чуе какви ги върши Регине в кухнята. Човек никога не можеше да бъде сигурен, че на майка ѝ няма да ѝ хрумне да пренареди шкафовете. Регине наставляваше Ева по всички житейски въпроси. Безплатно и непоискано. Тонове хартия нямаше да стигнат, за да се опише колко много се месеше Регине. Всички нейни изречения започваха с фрази като: „Знаеш, че съм толерантен човек, но ако ми позволиш да ти дам един съвет...”

„Ти, разбира се, ще постъпиш както намериш за добре. Но все пак нека ти напомня...”

Спонтанните посещения на Регине у Ева приличаха на средно по степен торнадо. Тя се появяваше от нищо-

то, профучаваше през живота на дъщеря си и оставяше след себе си емоционални пепелища. До следващия път. И което беше най-лошото: Регине наистина мислеше доброто на Ева. След два неуспешни кратки брака, печалните афери и края на неустойчивата си професионална реализация Регине копнееше да бъде значима за някого.

„Шляп, шляп, шляпошляп“, шляпаха сандалите на Регине по плочите в кухнята, акомпанирани от потракването на герданите ѝ. Ева чуваше как се отварят и затварят чекмеджета, шуртенето на вода, пълненето на чайника. После как изскърцва вратата на килера. Как Регине се втурва надолу по стълбите към пералното помещение. Изведнъж се чу изругаване, стон, шум от падащия кош за пране, който се удари в парапета, глух тропот и после нищо. Ни стъпка. Ни звук. Нищо. Сърцето на Ева спря. Тя изскочи от спалнята и се втурна към стълбите, пхнала крак в единия крачол на джинсите и влачеща другия след себе си.

– Мамо! – извика тя към килера. – Кажи нещо! Мамо!

Ева усещаше, че краката ѝ се подкосяват. Регине беше досадна, но винаги дейна и жизнена. Това не можеше да се случи сега. Не сега. Никога. Защо просто не седна с майка си в кухнята на чаша чай? Защо позволи на Регине да се занимава с прането ѝ?

Монотонният шум на компютърната игра, обичаен шумов фон на много следобеди, беше заглъхнал. Четирите деца се бяха събрали в коридора. На Ева често ѝ се струваха големи и зрели. Но в този момент тя погледна в четири чифта изплашени детски очи.

– Останете тук – нареди им кратко. Не че някое от тях се бе запътило към килера, за да види какво става с баба им.

Каква ужасяваща тишина. Само дано нищо не се е случило. Само дано всичко да е наред с Регине. От дълбокото подсъзнание на Ева изплува смайваща мисъл:

„Сега вече никога няма да науча кой е баща ми.“ Тя сама се ужаси от себе си, докато влизаше в килера с треперещи колене. Въпросът за произхода ѝ от години я човъркаше. По-рано Ева беше твърде заета със собствения си живот, за да се замисля за обстоятелствата, довели до неговото начало. После мина фазата, когато вярваше, че не може да порасне, без да знае корените си. В тийнейджърските години баща ѝ болезнено ѝ липсваше. А дори не знаеше името му. Регине потискаше с упорито мълчание всеки въпрос. Разочарование ли караше майка ѝ да мълчи? Гняв? Мъка? Наранени чувства ли бяха това? Защо баща ѝ не искаше да ѝ бъде баща? Удивително беше колко много мисли ѝ минаха едновременно за краткото време, което ѝ трябваше, за да стигне до майка си.

Регине лежеше на стълбите видимо объркана. Изведнъж Ева разбра, че без майка си никога няма да получи отговор на въпроса за произхода си. Секунда по-късно се сети, че и с Регине положението щеше да бъде същото.

Майка ѝ се превиваше от болка. Левият ѝ крак беше извит навън. Тя не можеше нито да лежи, нито да седи, нито да стои права. Само ругаеше:

– Няма да ходя в болница – прозвуча бодро гласът ѝ, когато Ева се наведе над нея. – В никакъв случай.

– Извикайте линейка – провикна се Ева нагоре.

Тя забрави, че е вторник. Първият вторник от месеца. Изведнъж се успокои напълно. Като лекарка Ева знаеше какво трябва да прави.

Моника Пец
СЕДЕМ ДНИ САМИ

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник *Барбара Тобен*
Предпечат *Митко Ганев*
Немска. Първо издание

Формат 60×90/16
Печатни коли 19,5
ISBN 978-619-164-169-0

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Фирмена книжарница „Ентусиаст бук хаус“,
София, ул. „Кракра“ № 12

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg



Печат „Мултипринт“ ООД

Приятелките от *Дамски вторници* ще постят. Пет различни дами с една обща цел: отпускане, пречистване и отслабване — това гласи урокът. За тазгодишното си пътуване те си набелязват усамотения хотел-замък Ахенкирх, където ще се отдадат на лечебно гладуване. Седем дни без разсейване. Без телефон, без интернет, без мъже, без семейни ангажменти и професионални задължения. За съжаление, и седем дни без ядене. Поне на теория. Мъчителният глад, железните правила и съпътстващите проблеми все водят до нови и нови тайни и подлагат на риск всеки резултат от терапията. Вместо отпускане помежду им възникват недоразумения, кавги и безсънни нощи.

Най-тежкото изпитание обаче предстои на Ева. Зад дебелиите стени на замъка тя се надява да намери непознатия си баща. За да открие, че някои семейни тайни е по-добре да останат неразкрити...

**Гарантирано
добро
настроение!**

Сп. Бригите

www.enthusiast.bg



9 786191 640690

Цена 15 лв.